

ὅταν οἱ κατασπίδες σκορπίζουν στὰ ὑπόγεια
 ταρατατάμι καὶ θαμπὰ κορίτσια
 σὰν τάση γιὰ ἐμετὸ ἐσὺ ἀνεθαίνεις.
 "Αχ! σὲ ζηλεύω πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ ἐγκαταλείπω.
 Χωρὶς νὰ ξεκολλᾶω τὰ μάτια ἀπὸ τὸ ὄνομα
 θὰ φέρνω τὰ χεῖλη στὸ φλογισμένο στόμα.
 Ὁ μοναδικὸς ἐρωτικὸς λόγος.
 Ἡ μοναδικὴ ἐρωτικὴ πράξη.
 γάμμα κίνηση λέγε.
 Τόπος ἐκεῖ πού ἀλλάζει.
 Τρόπος στὸ κύμα.

Σωκράτης Α. Σκαρτσῆς

ΧΡΟΝΟΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

ἐγὼ ἰμε αὐτο
 αὐτο ἰσε ἐσὶ
 ἐσὶ ἰνε ἐγὼ

1

Νὰ πῶ καλὰ τὴν ἀνάσα μου
 τὸν ἀέρα τῶν κυμάτων πού ἀνατέλλουν
 πρωὶ γλυκὸ σχηματισμένα
 τοῦ γαλάζιου νεροῦ
 ὑγρὸ
 στὴν κινούμενη γλῶσσα μου,
 νὰ μιλήσω σωστὰ ζωντανὸς
 παλλόμενος τοῦ νεροῦ πού μὲ ὀρέχει
 γλυκὸν στὸ πρωὶ καὶ λευκὸν
 σχῆμα,
 ν' ἀνασάνω οἰκεῖος
 τοῦ νὰ ἐδῶ εἶμαι τώρα
 πρόσωπο λαμπερὸ στὸ νερὸ
 τῶν κυμάτων τοῦ πρωينوῦ τίποτα,
 γλύκα μου, τοῦ ὠραίου αὐτοῦ
 ὄσμου.

Μίλα λοιπὸν κίνηση
 σάρκα ζωντανὴ γραμμὲς
 καὶ σχήματα
 μίλα λόγια τοῦ ἀέρα
 ν' ἀνασαίνουν ζωὴ
 μίλα ἐσὺ ἕνας παλμὸς

στοὺς παλμοὺς ποὺ πάλλουν τὸν κόσμον
στὸ τίποτα
σὰν τ' ὄστρακο στὰ γαλάζια κύματα
ποὺ σχηματίζονται ὥραϊα
μίλα φωνή
κινούμενος ἦχος τῆς ζωῆς
ποὺ σχίζει χρυσή τὸ σκοτάδι
τῆς θαθειᾶς νύχτας τοῦ κόλπου
τοῦ πελάγου ποὺ αἰδοῦμαι
τῆς αἰδῶς τοῦ ὀνείρου,
ὀνειρεμένη ψυχὴ καρμιάτι μου
παλλόμενο κάπου θάτιά μου
στὸν αἰῶνα,
αἰδοῖα καὶ αἰδουμένη
καλουμένη,
πάλλομαι.

3

“Ὀλ’ αὐτὰ
ἡ εὐγένεια οἱ γραμμὲς οἱ κινήσεις
ἔλη ἡ γλύκα κι ἡ ὀδύνη
ἔλη αὐτὴ ἡ καθαρὴ πραγματικότητα
εἶναι τραγούδι
ρυθμὸς ἀπ’ τὸ τίποτα
θαῦμα τῶν στιγμῶν
αἰῶνας γελαστός
ἓνα γλυκὸ παιδάκι
κάθε στιγμούλα κάθε κόκκος
κάθε ἓνα τοῦ τίποτα ποὺ μὲ τρυπᾷ
αἷμα λαχταριστὸ
τῆς ζωῆς,
ὦχ πῶς ζῶ,
ξέρω δλόκληρος.

4

Νὰ ζῶ πραγματικὸς
νὰ ζῶ τῆς ἀλήθειας
τῆς γλύκας
νὰ ζῶ μόνο
γεύση γραμμὴ λευκὴ
ἓνα τίποτα
ἓνα σχῆμα παρουσίας
κάθε τι

και πέτρα και πουλι και νερό που κυλάει
τρεμάμενο στο φως
αϊδούμενο της αϊδώς σου
αϊδοία,
ένα κάτι στα όλα
καλά.

5

"Ωχ να με πάρει ή θάλασσα να πάλλομαι
σώμα ψυχή στο νερό
ρεύμα του πελάγου
κύμα έδω
σ' όλα αυτά
που κοιτάω μ' ακίνητα μάτια
λευκά
και μαύρα της γλύκας,
να μπω στη θάλασσα
νερό
να πάρω νερό να δώσω
να χυθώ γεύση ζωής
γλυκεια σταγόνα στη θάλασσα
ν' ανθίσει φωτεινά κύματα
κι άσπρα πουλιά κι ακίνητα σύννεφα,
να ριχτώ δλόκληρος σ' όλο το νερό
μόνος.

6

Σώμα της γυναίκας
ευαίσθητη γραμμή στο γαλάζιο
ζωή στις γραμμές της άμμου
που αφήνουν τα κύματα μνήμη
κι αλήθεια
σχήμα της ευγένειας
που ανοίγει τον κόσμο
στόμα και γλώσσα κι ανάσα
ξεστή
στο νερό που κυλάει
το κορμί μου σταγόνες
άργες και γλυκές
ψυχικές μου,
σώμα του σώματός μου
που με παιδεύεις παιδι
πρώτο στη μέρα

στή στιγμή που ξεκινάει λαμπερή
χτές και τώρα και πάντα
παλμική,
σώμα της γυναίκας παλλόμενο
πάλι ἀνέτειλε.

7

Νά πῶ τῇ ζωῇ μου ἢ μὲ λέει
νά μιλήσω τοῦ κόσμου ἢ μὲ μιλάει
μελικὸς
νά σοῦ φωνάξω ἢ μὲ φωνάζεις
γλυκὸ νερὸ ποῦ σοῦ ἀστράφτει τὰ μάτια
παιδὶ χρυσὸ στ' ἄσπρα
τ' ἄσπρα.

8

Καθὼς ἀργὰ βραδυάζει
θηλυκά καὶ οἰκεῖα παντοῦ
ἀνοίγουν οἱ στιγμὲς
λουλούδια καὶ στόματα
κι ὄστρακα αἰώνια
σκληρὰ
λαχταριστὰ τῆς σάρκας ποῦ εἶχαν
μ' ὅλη τὴ θάλασσα
κι ἔτσι σαρκώνομαι γλυκὸς
ἔτσι νιώθομαι κορμὶ ὀρισμένους
σ' ὅλα τ' ἀμέτρητα τ' ἀνοιχτὰ
ποῦ θὰ τὰ πάρει ἡ νύχτα
ὄχι χορτασμένα.
Ἔτσι ἀργὰ βραδυάζει
παντοῦ καὶ πάνω μου
καὶ μένω μὲ τοὺς ἤχους
μόνος κι ἐνώπιος
καὶ δὲν τρομάζω
γίνομαι τρομερὸς ἐραστὴς
τῆς ὀλάνοιχτης νύχτας τῆς ἀτέλειωτης
ἀκμαῖος ἐραστῆς τῆς μαυρίλας
τῆς πρώτης καὶ τελευταίας
τῆς ἀκμάζουσας τῆς αἰδοίας
ἐραστῆς
αἰδούμενος τρεμώμενος παλλόμενος
παλμικός,
εἶμαι ἐραστὴς
ἐραστῆς.

Λεία μέ τὸ κύμα ἢ ἄμιμος
 στὸ πλάτος τοῦ τῶρα
 καὶ γυναῖκες ὀρθές ποῦ λάμπουν
 καὶ περπατοῦν
 πέρα ἀπὸ μένα πέρα ἀπ' τὰ φορέματά τους
 στή γυαλιστερή πλατεία ἀμμουδιά
 γυναῖκες ἔτοιμες τοῦ νεροῦ
 ὥραιες
 στὸ μάκρος τῆς θάλασσας
 οἰκεῖες γλῶσσες γέλια ποῦ γυαλοκοπᾶνε
 σχήματα ζωντανὰ ὀρισμένα
 ποῦ παίρνει τὸ ἓνα νερὸ
 αὐτὸ ποῦ μέ παίζει
 καὶ μ' ἀγαπάει ὑγρὸ καὶ γαλάζιο
 ἢ ἐρχόμενο
 κύμα στή λεία ἀμμουδιά
 ποῦ περπατᾶνε γυναῖκες
 ὥραιες.

10

Ὕπνος στή θάλασσα ἀλαφρὸς
 γαλανὸς στ' ἀντιφεγγίσματα
 τοῦ νεροῦ ποῦ κυλάει παντοῦ
 γυαλοκοπώντας ὄνειρα πραγματικότητας
 ὕπνος τῆς θάλασσας γλυκὸς
 κινούμενος ἐδῶ κι ἐκεῖ
 ἀλήθεια κι ἡδονή
 γλυκύτατη στὰ ρεύματα
 ὕπνος θαλασσινὸς βαθὺς
 ποῦ ἀσπρίζει ὁ κόσμος νάτος
 μ' ἀναλιγώνει στολίδι
 καὶ ζωὴ κι αἶμα καὶ γάλα
 καὶ τὰ μάτια σου μαυρίζουν
 φωτεινά.

11

Εἶναι γιατί μονάχη ἢ θάλασσα
 στήν ἄμμο κι ἄλλο τίποτα
 φέρνει τῇ μνήμῃ καθαρὴ
 ὄχι μόνο τοῦ παιδιοῦ
 ὄχι μόνο τῆς γυναίκας ποῦ μέ τρέφει

ὄχι μόνο αὐτοῦ,
πιο πολὺ τῶν κυμάτων
ποὺ ἦταν εἶναι καὶ θὰ εἶναι,
κύματα.

12

Μυρουδιὰ τῆς ἄμμου παρουσία τοῦ ἀέρα
ἤχος τῶν κυμάτων λαμπερὸς
γλώσσα μόνη
ποὺ μοῦ λέει τὰ λόγια μου καὶ τὸ κορμὶ μου
καὶ τὰ μαλλιὰ σου ποὺ ἀνεμίζουν
χίλιες λαμπερὲς τρίχες
καὶ σένα ὁλόκληρη
τοῦ ἀέρα καὶ τῆς μυρουδιᾶς τῆς ἄμμου,
ὄστρακο.

13

Θάλασσα νὰ μιᾶμε κύματα
κόκκους τῆς ἄμμου καὶ γραμμὲς τῆς ἀμμουδιᾶς
νὰ μιᾶμε πουλιὰ καὶ φύλλα
καὶ καρποὺς ὥριμους
στὴν ἐπαφή στὴ γεύση στὴ γλύκα
ἔτσι νὰ μιᾶμε
κόσμος
ποὺ μιλάει ἀπὸ μᾶς
ἔτσι
τ' ἄλλα τὰ παίρνει τὸ κύμα
καὶ τὰ γρήγορα πουλιὰ στὰ γαλάζια
τ' ἀκίνητα ἄσπρα σύννεφα
ποὺ σταλάζουν
ἔτσι νὰ μιᾶμε
τοῦ κόσμου.

14

Αὐτὴ ἡ μουσικὴ
κύματα γαλάζια στὸ φῶς μου
ν' ἀστράφτουν
αὐτὴ ἡ θάλασσα
ν' ἀπλώνεται παντοῦ
γυαλοκοπώντας
τῆς ζωῆς μου μεγάλη
αὐτὴ ἡ ἀνάσα
γλυκειὰ κι αὐτὴ ἡ ψυχὴ

κύματα θάλασσα ζωή
πάντα
λαμπερός αιώνας.

θάλασσα, 7 καὶ 8—8—76

MARINA

Ὁ τοῖχος εἶναι κρύος
ὁ τοῖχος εἶναι μιὰ δικιολογία
— στή θάλασσα

μάρμαρο ὁ νοῦς
κι οἱ κνήμες μου λέξη
— γονάτισε

ξέρριξη ἡ δέση μου
ξέρριζος στὶς πέτρες ὁ θάνατος
ξέρριξη ἡ γύμνια σου στὸ κύμα
στὸ νερὸ θὰ δεθοῦμε
καὶ μέ στέρια φωνή θὰ σὲ πάω

στὸ γυμνὸ ἀλώνι
τῆς κραυγῆς σου

— ὁ τοῖχος εἶναι δικιολογία στή θάλασσα
κι ὁ νοῦς γονατίζει στὸ θάνατο

ἔτσι
χάρου τὶς πέτρες
τρυφερὸ μυστικὸ

1964